

Westward

Tidligt i 1930, solgte mine forældre, Arthur og Emma Jensen, deres ejendommen i Benson, Iowa, som omfattede en almindelig handelsvarebutik, tankstation, hjem, stald mm. De købte en ny Buick Touring Car for SI 500,00 (måske 500 \$ 00, men jeg tror det ikke). Far bestilte bilen med aftageligt rat, og forsæder der kunne lægges ed og blive til en seng. Han bestilte også et sammenfoldeligt bagagerum, som var meget større end en kuffert. Så byggede han en stor kasse til madvarer med en blyforet køleboks lige under låget, plus et sammenklappeligt bord. Han dækkede det med imiteret læder, som om bilsæder var på det tidspunkt.

Vi tog af sted på den "store tur" vest til Stillehavet. Alice Peterson (Mortensen, senere), datter af meget kære venner John og Edith kom for at hjælpe med mig og også for at besøge sin tante og onkel i Salt Lake City. De havde ingen anelse, om hvor meget besvær jeg ville medføre. Da de nåede Black Hills i South Dakota fik jeg et tilfælde af kighoste. Med en læges godkendelse fortsatte vi turen! Rejste hele vejen til vestkyst og tilbage igen på omkring 8 uger. De købte en Cresolene Lampe der brændte hele natten med noget, der lugtede skrækkeligt. I løbet af dagen blev en tom kaffekande og fugtig håndklæde opbevaret i bilen, fordi jeg sjældent kunne holde noget tilbage på grund af spasmer af hoste. Hver aften blev tøj og håndklæde vasket, men lugten fra blandingen af damp og hvad der kom ud af lampen var forfærdelig. Mange år efter fik jeg stadig hoste spasmer om natten, som var skræmmende, fordi jeg ikke kunne trække vejret. Om lampen hjalp eller ej, ved jeg ikke, men jeg overlevede på trods af det.

Ruten vi rejste er svær at spore fra minderne og fotos. Vi startede ud på US Route 20 en kyst-til-kyst motorvej, der gik foran vores hjem i Benson. For ikke gå glip af en mulighed seværdighed eller slægtning eller bekendt forekommer det, at vi var overalt i Vesten igennem. Mange af vejene var ikke brolagt og knap 2 baner. Jeg husker Black Hills, Custer, sølv- og guldminer, kobber i

Butte, Montana, svømning i Great Salt Lake. Eugene, Oregon, langs Columbia Rivers lange kalkskrænter, Yellowstone Park, til toppen af Pikes Peak, Bethards Pass, San Francisco og Bay, færgerne til det tørre Alcatraz, vade i Stillehavet, Death Valley og mange kilometer med bjerge, ørkener og skove.

Faciliteter for rejsende var få og der var langt imellem dem. Nogle nætter boede vi i boliger, som udlejede turistværelser eller bil lejre, men det meste af tiden, camperede vi. Far og mor sov i telt, der fastgøres på siden af bilen. Alice og jeg sov i bilen. Mad og køkkenredskaber blev holdt i kasser sammen med sengetøj, tøj osv.

Vi slog lejr i Desen (Death Valley, tror jeg) og mor lavede pandekagedej til middag, men klagede over, at hun ikke kunne få klumperne ud. Vi opdagede snart der var enorme mængder af myg. Kan ikke huske hvad vi spiste.

Når man rejser gennem ørkenen, medbringer man så meget vand som muligt, især til køleren. Noget vand blev ophængt i tunge lærredsposer på ydersiden af bilen. At køre op til Pikes Peak var en hel udflugt, på grund af de overophedede kølere. Det var en hel epidemi. Biler var gået i stå overalt. En stor del af vejen var der kun en enkelt vognbane, og alle veje var meget støvede af snavs eller ler. De skarpe stejle vigepladser var skræmmende, især når man mødte en modkørende bil, som overraskede dig, og især hvis man havde ydersiden. Mor gemte altid set hoved, når der var særlig stejlt.

En nat jeg husker tydeligt var i Yellowstone Park. Vi kunne høre bjørne rode rundt i skraldespande og klatre på picnicbordene for at nå maden. Så begyndte bilen at ryste, og folk begyndte at skrike. Jeg kiggede ud af bagruden og en enorm bjørn havde sine poter på madkassen som den forsøgte at rive op. Folk begyndte at hamre på gryder og pander og jog bjørnene væk, men vores telt var flået i stykker og hele lejren var et stort rod. Jeg er ikke sikker på, at folk vidste, hvor farlige bjørne kan være. De syntes at strejfe rundt på campingpladsen hver aften. I vores fotoalbum er der billeder af dem lige ved siden af os.

Hver aften på et bestemt annoncerede tidspunkt skulle rangers fodre bjørnene. Rækker af planker blev lagt mellem træstubbe som siddepladser og mange samlede. Så begyndte en ranger at hive en enorm masse af al slags mad ud og snesevis af bjørne i alle størrelser kom løbende ud af skoven, der omgav området. Jeg er ikke sikker på, hvad de blev fodret med, men jeg havde det indtryk, det var skrald indsamlet fra hoteller og restauranter i parken. Tænk hvordan tiderne har ændret sig.

At se "Old Faithful" var et højdepunkt for mig, men jeg elskede også "M. Dining Glory Pool", som var strålende blå og "Paint Pots", der floppede ligesom kogende tyk budding. Dengang kunne man gå lige op til disse mærkelige seværdigheder og en gang imellem brød ens sko igennem skorpen og brændte lidt.

Vi opholdt os i Salt Lake City med Emma og Tante Christy. Emma var en søster til John Peterson og tante til Alice. Jeg elskede "Great Salt Lake" og kunne ikke holde mine fødder på bunden men let ført op til overfladen, og fandt ud af at vandet sved i mine øjne på grund af saltkoncentrationen.

I Salem Oregon besøgte vi slægtninge til Mormor Christensen (en af hendes brødre familier). Jeg tror, der var andre steder, hvor vi besøgte pårørende såsom Minden, Nebraska, Brush og Colorado. Vi fulgte Columbia River med de spektakulære kløfter og landskab i lang tid at dømme efter billederne.

Vi kørte ned langs Stillehavskysten og kom gennem de gigantiske redwood skove. Vi spiste frokost på en enorm stub og kørte gennem en tunnel i et andet redwood træ. I San Francisco så vi museer og seværdigheder, sejlede med færgerne i bugten, så Alcatraz og soppede i Stillehavet. Et krydstogtskib skulle sejle til Hawaii, så vi stod på havnen for at se det sejle. Passagererne ville kaste ruller af konfetti til de tilskuere, hvis de holdt ud til afgang. For en 3 år gammel pige var det svært at vente på.